

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)
Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu Republika Srbija
Broj predmeta: KV.5/05

Glavni pretres: 29. 11. 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Odbrana Branka Grujića

Druga tačka optužnice: ratni zločini u Domu kulture u Čelopeku Krajem maja 1992. godine Vlada je obavestena da Divičani žele razgovor sa nekim iz vlasti. Prema rečima optuženog Grujića, Vlada je poslala na razgovor komandanta Štaba TO, optuženog Branka Popovića. Po povratku iz Diviča, optuženi Popović je obavestio Vladu da Divičani hoće da se isele na teritoriju pod muslimanskom kontrolom, jer im je tamo sigurnije. Na sastanku Vlade je dogovoreno da poslanik Jovo Mijatović obezbedi mesto na liniji razgraničenja između srpske i muslimanske vojske, gde oni mogu bezbedno da pređu na, za njih, slobodnu teritoriju. Mijatović je posle nekoliko dana obavestio Vladu da je dogovorio da Divičani idu preko Han Pijeska prema Kladnju, teritoriji pod kontrolom Muslimana. Vlada je obezbedila autobuse i negde posle 20. maja svi Divičani su autobusima otišli prema Han Pijesku. Optuženi Grujić tvrdi da nije bio prisutan kada su krenuli, niti ih je on pratio. Pratili su ih policajci. Sutradan, dok je bila sednica Vlade u Zvorniku, optuženi Grujić je video neke autobuse pored zgrade Vlade, a zatim je na sednicu ušao policajac koji je pratio konvoj Divičana i rekao da su se oni vratili jer im Muslimani nisu dali da pređu na teritoriju pod kontrolom Muslimana. Vlada je odlučila da Divičane pošalje prema Tuzli, iako prolaz nije bio obezbeđen. Optuženi Grujić objašnjava da nisu imali drugog izbora, da su morali negde da ih pošalju. Pošto nisu prošli ni kroz teritoriju prema Tuzli, ponovo su se vratili u Zvornik i neko je predložio da se muškarci odvoje od žena i dece. Optuženi Grujić tvrdi da je o tom odvajanju muškaraca saznao dan, dva kasnije i da je o razdvajanju Vladu obavestio načelnik SUP-a Miloš Pantelić, koji je rekao da su izdvojeni svi vojno sposobni i da će biti upućeni u sabirni centar u Batkoviću, s kojim je on već kontaktirao. Posle toga, optuženi Grujić tvrdi da ništa nije čuo o Divičanima do suđenja braći Vučković pred Okružnim sudom u Šapcu, kada je u novinama saznao šta se događalo u logoru u Čelopeku sa vojno sposobnim Divičanima. Na pitanje predsednice Veća optuženi Grujić je objasnio da je Novi izvor bio upravna zgrada jednog preduzeća u centru Zvornika, stotinak metara od Vlade, potpuno prazna, a zgrada Suda za prekršaje blizu SUP-a, takođe u centru Zvornika i blizu Vlade. Tvrdi da ništa nije znao o smeštaju nekih lica u prostorije *Novog izvora* i Suda za prekršaje, bez obzira na blizinu tih objekata sedištu Vlade i to zbog prevelike zauzetosti poslom. Treća tačka optužnice: ratni zločini na *Ekonomiji* i *Ciglani* Optuženi Grujić tvrdi da do početka krivičnog postupka ništa nije znao o logorima u Čelopeku, *Ekonomiji* i *Ciglani*, i o ubijanju i mučenju zatvorenika u tim logorima. Predočavanje naloga za isplatu novca za potrebe dobrovoljaca iz Srbije Optuženi je odgovorio da je za svaku isplatu morala da postoji odluka privremene Vlade a da je posebno jedan spisak mesečno formiran za isplatu celokupne vojske i da je tu isplatu odobravao komandant TO Branko Popović. Inače, sve oružane snage, vojne i policijske, bile su u to vreme pod komandom Štaba TO Zvornik, čiji je komandant bio Marko Pavlović, to jest Branko Popović.